

Arrest

nr. 179 417 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocate F. JACOBS, die *loco* advocate H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 april 1988.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 mei 2015 en dient op 26 mei 2015 een asielaanvraag in.

Op 7 januari 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 maart 2016 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de wijk Hawal Wadag in de stad Mogadishu, provincie Banaadir. U verklaart te behoren tot de Hawiye clan, subclan Haber Gidir. In 2007/2008 vluchtte u met uw familie uit Mogadishu en verbleven jullie gedurende drie of vier jaar in een vluchtelingenkamp. Na jullie terugkeer naar Mogadishu werkte u op de Bakara markt. Door de verschillende aanslagen in de stad, begon u verlies te maken en kon u niet meer in uw dagelijkse behoeftes voorzien. Op een dag, onderweg van de markt naar huis, kwam u een man tegen die ook in uw wijk werkte: u legde uw situatie uit en hij stelde voor om voor u garant te staan bij zijn baas, verantwoordelijke van de militaire basis, zodat u aan hem uw groenten kon verkopen. U zorgde ervoor dat de groenten dagelijks geleverd werden door telkens een andere man die u daarbij hielp, en nadien ging u persoonlijk wekelijks uw geld afhalen, dit alles uit voorzorg dat Al Shabaab zou vermoeden dat u met de militairen samenwerkte.

Na een aantal dagen werd u gebeld met de waarschuwing dat u werkte voor de ongelovigen en dat men daarvan op de hoogte was. U dacht dat dit een grapje was van andere mensen die op de markt werkten, maar nadien kreeg u een tweede waarschuwing met de eis om met hen samen te werken. Het drong toen tot u door dat het Al Shabaab was die u bedreigde: hoewel uw moeder u aanraadde om met uw werk te stoppen, had u besloten om uw werk verder te zetten aangezien u opnieuw inkomsten had en voordien zelfs niet eenmaal per dag kon eten.

De volgende dag ging u terug naar uw werk. Op de terugweg keek u schichtig rond uit angst: toen u thuis aankwam, stond uw broer buiten en zei hij dat hij twee mannen rond het huis had zien lopen. Hij was nog niet uitgesproken of ze stonden al achter u: uw broer zei om uw kinderen mee naar binnen te nemen, waarop u naar de achterste kamer van uw huis bent gerend. U weet niet waar uw echtgenoot was op dat moment. U hebt na uw vertrek uit Somalië wel nog telefonisch contact met hem gehad: hij is thuis in Mogadishu en alles gaat goed met hem.

Nadat u buiten geweerschoten hoorde, hebt u een stuk van de ijzeren muur opengedaan en bent u via een steegje door het raam van uw burens bij hen binnen gegaan. Ook zij hebben een stuk ijzer van de muur moeten opendoen zodat u binnen geraakte. Ze hebben u een nieuwe hoofddoek en sandalen gegeven. Vandaar bent u gevlucht richting Said waar u bij kennissen bent binnen gestormd. U was drie maanden zwanger en hebt door de uitputting het bewustzijn verloren. Toen u terug bij bewustzijn kwam, was u bebloed.

Vervolgens hebben deze kennissen contact opgenomen met uw moeder: zo bent u te weten gekomen dat Al Shabaab uw broer vermoord had en dat ze uw moeder geslagen hadden. Toen uw moeder en uw kinderen begonnen te gillen, hebben de mannen van Al Shabaab uw huis snel doorzocht en zijn ze weggerend, aangezien ze bang waren dat de burens de militairen zouden bellen.

De volgende dag heeft uw oom langs moederszijde, u en uw moeder en kinderen meegenomen naar Medina. Daar werd u onderzocht door een vroedvrouw die vaststelde dat u een miskraam had gehad. Diezelfde dag kreeg u opnieuw telefoon van Al Shabaab met de waarschuwing dat ze u zouden vinden, waar dan ook.

Tijdens uw herstel en uw verblijf bij uw oom, was er een meisje uit de buurt langsgekomen: ze leek erg op u. Toen zij nadien boodschappen ging doen, werd ze tegengehouden door mannen van Al Shabaab die met hun gsm op haar gezicht schenen om te zien of u het was. Ze heeft dit aan uw oom verteld en is gevlucht. Vervolgens heeft uw oom u naar zijn dochter in Kenia gestuurd, waarna hij een smokkelaar heeft gevonden die u naar Europa heeft begeleid.

Uit Kenia vertrok u ongeveer een maand later, namelijk op 24 mei 2015, met het vliegtuig naar een onbekend land. U reisde met de trein en de bus verder tot in België waar u aankwam op 25 mei 2015. U vroeg asiel aan op 26 mei 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele identiteitskaart neer en een medisch attest door dokter S. C. dd 3 november 2015 waaruit blijkt dat u besneden bent.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees

voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Ten eerste zijn uw verklaringen omtrent de aard en het tijdstip van de door u ontvangen dreig telefoons onwaarschijnlijk en tegenstrijdig. Zo zegt u dat u de eerste dreig telefoon als grapje aanzag (CGVS gehoorverslag p 28): wanneer u gevraagd wordt waarom u dacht dat het een grapje was, antwoordt u enerzijds dat dit wel vaker gebeurde zodat de andere mensen die op de markt werkten minder competitie zouden hebben. Anderzijds meende u dat Al Shabaab u onmogelijk kon hebben gezien aangezien u maar één keer per week naar de militaire basis ging om uw geld af te halen (CGVS gehoorverslag p 32). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat u een dreig telefoon als grapje zou beschouwen. Daarnaast hebt u in de vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken de tweede dreig telefoon zelf niet spontaan aangehaald in uw vluchtrelaas: u hebt deze pas vermeld nadat er op het einde van de vragenlijst op twee verschillende manieren naar werd gevraagd. Daar verklaarde u ook dat u niet zeker wist wanneer deze tweede dreig telefoon plaatsvond, ergens tussen 3 en 10 april. Daarna op het Commissariaat zegt u plots dat het pas bij deze tweede telefoon tot u doordrong dat het Al Shabaab was die u bedreigde en dat u wél de exacte datum kent (CGVS gehoorverslag p 28 en 33). Het is zeer onwaarschijnlijk dat u een dreig telefoon van dergelijk belang eerst niet spontaan in uw vluchtrelaas vermeldt en dat u plots wel zeker bent van de datum waarop die plaatsvond. Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u deze exacte datum niet kende op de Dienst Vreemdelingenzaken, beweert u dit toen wel duidelijk gezegd te hebben (CGVS gehoorverslag p 33). Bovendien bent u na deze tweede bedreiging verder blijven werken om in uw dagelijkse behoeftes te voorzien (CGVS gehoorverslag p 28 en 33). Echter, noch uw broer, noch uw echtgenoot werkten, terwijl u uw leven zou riskeren om de familie te onderhouden. Uw broer zou zijn werk reeds geruime tijd verloren hebben, en uw echtgenoot zou zelfs nooit gewerkt hebben aangezien hij nooit werk gevonden had hoewel hij volgens u wel een degelijke klusjesman is (CGVS gehoorverslag p 33-34). Dit is zeer onwaarschijnlijk en draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede zijn ook uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen bij u thuis tegenstrijdig en onwaarschijnlijk. Zo zei u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer twee mannen voor jullie huis had gezien en aan u vroeg wat zij daar deden: u was net thuis gekomen en ging naar buiten om te kijken wie het waren (zie vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5). Op het Commissariaat zegt u ook dat u net was thuis gekomen, maar dat u nog buiten stond met uw zak groenten toen u de mannen van Al Shabaab zag (CGVS gehoorverslag p 28 en 34-35). Ook uw ontsnapping aan de mannen van Al Shabaab is onwaarschijnlijk: u beweert een stukje ijzer van de bespijkerde muur van uw huis weggedaan te hebben en zo door die opening ontsnapt te zijn. Ook de burens zouden hetzelfde gedaan hebben met hun muur zodat u bij hen binnen kon (CGVS gehoorverslag p 29 en 35). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat u op deze manier ontsnapte, dat u met uw handen in zulke korte tijdspanne erin zou slagen om een opening te maken in een ijzeren muur, groot genoeg om erdoor te geraken. Ook verklaart u door een steegje met glasscherven gewandeld te zijn om tot bij uw burens te geraken: eerst zegt u daarover dat u geen schoenen aan had, nadien verklaart u dan weer dat het slechte schoenen waren (CGVS gehoorverslag p 29 en 36).

Ten derde hebt u op de Dienst Vreemdelingenzaken niets verteld over alle feiten die volgden na de ontsnapping uit uw huis. Zo vertelt u op het Commissariaat dat u nogmaals telefonisch bedreigd bent door Al Shabaab met het dreigement dat ze u wel zou vinden (CGVS gehoorverslag p 30), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd werd naar andere bedreigingen (zie vragenlijst van het Commissariaat bij de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 5). Daarnaast hebt u het op het einde van uw relaas op het Commissariaat over een meisje "dat op u lijkt": u zegt dat zij door deze gelijkenis geïdoleerd werd door Al Shabaab. Na een bijkomende vraag door het Commissariaat blijkt dit opeens uw nichtje te zijn (CGVS gehoorverslag p 30 en 37). Het feit dat u uw initieel vage verklaringen nadien plots aanpast, komt niet geloofwaardig over.

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens worden in deze beslissing immers niet betwist. Betreffende het medisch attest dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw besnijdenis niets vreest bij terugkeer naar Somalië aangezien "u toch al besneden bent" (CGVS gehoorverslag p 26).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september

2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt:

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Verzoekende partij heeft gesteld dat zij aanvankelijk inderdaad dacht dat de telefoon niet van Al Shabaab, doch wel van concurrenten op de markt kwam.

Zij aanzag dit niet als een "grapje" (dit is enkel een vertaalwijze), doch het enige wat zij bedoelde te zeggen is dat zij niet geloofde dat deze telefoon echt van Al Shabaab was. Uiteraard vond zij het ook dan een wansmakelijke grap, doch jammer genoeg is dat iets wat vaker voorkomt onder concurrenten in Mogadishu: men hoopt zo een concurrent te kunnen schrik aanjagen en te doen stoppen met zijn zaak.

Pas bij de tweede dreigtelefoon realiseerde zij zich dat dit echt was.

II.1.3. Het klopt inderdaad dat de gehoorverslag van de DVZ vermeldt dat verzoekende partij niet zeker was van de exacte datum van de tweede dreigtelefoon, terwijl de verzoekende partij zich wel degelijk herinnert dat het de 10 april was.

Dit is echter een futiele vermeende tegenstrijdigheid, die makkelijk in het verhaal kan geslopen zijn door vertaalfouten of misschien herinnerde de verzoekende partij het zich toen echt niet en heeft ze het zich maar nadien, door na te denken over haar asielrelaas, terug herinnerd. Het valt maar te hopen dat de verwerende partij niet over het leven van asielzoekers beslist op basis van dergelijke futiliteiten.

In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

Verwerende partij lijkt bovendien tevens de werklust van sommige Afrikaanse mannen schromelijk te overschatten wanneer zij ervan uitgaat dat de mannelijke familieleden maar moesten gaan werken nadat de verzoekende partij bedreigingen ontvangen had. Dit lijkt wel een bijzondere westerse veronderstelling, wetende dat heel wat Afrikaanse landen enkel en alleen door de inspanningen van de vrouwelijke helft van de bevolking worden rechtgehouden.

II.1.4. De bestreden beslissing vervolgt:

Ook hier is zonder enige twijfel een misverstand ontstaan: de verzoekende partij kwam van de markt en haar broer zat buiten. Toen ze toekwam zei haar broer dat er twee mannen raar deden. De verzoekende partij keek en ging naar binnen (ze had die mannen nog niet gezien vooraleer haar broer er haar op attent maakte).

Het "ijzer" waarover de verwerende partij het heeft, zijn golfplaten.

Deze vallen te manipuleren.

II.1.5. De bestreden beslissing stelt verder:

[...]

Vooreerst betreffen de verklaringen ter DVZ een samenvatting.

Verwerende partij, die de verzoekende partij gedurende meer dan vier uren verhoord heeft, zoekt echt wel spijkers op laag water.

Ook met betrekking tot het nichtje: het is inderdaad de dochter van de zus van haar moeder die gevisieerd werd door Al Shabaab. Opnieuw is de kritiek van de verwerende partij een beetje vergezocht en niet echt pertinent...

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij op basis van dergelijke futiliteiten meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

II.1.6. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 19 februari 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COIFocus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 21-24 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 26-28.

Zo stelt citeert de COI-Focus op p. 29-30 tevens ACLED die stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is:

"in een analyse van augustus 2015 stelt ACLED dat AMISOM er niet in is geslaagd om het geweld tegen burgers te doen verminderen.

Sinds februari 2012 toen het mandaat van AMISOM uitdrukkelijk ALSHABAAB als belangrijkste dreiging bestempelde en ondanks de uitbreiding van het mandaat naar de bescherming van burgers in mei 2013, is het aantal gewelddaden tegen burgers gestegen en blijft het niet langer beperkt tot Mogadishu maar verspreidde het zich over heel Zuid- en Centraal-Somalië. (...)

In een artikel van april 2015 berekende ACLED het relatieve risico in de periode van januari tot maart 2015 voor burgers van Afrikaanse landen om slachtoffer te worden van het gewapende politieke conflict.

Na Libië, waar het risico eens zo hoog lag, bleek Somalië op dat moment het Afrikaanse land waar een doorsnee burger het hoogste risico loopt het slachtoffer te worden van het gewapend conflict. De analyse maakt geen onderscheid tussen Mogadishu en andere regio's."

De COI-Focus stelt verder (p. 30):

[...]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.1.7. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 48):

[...]

II.1.8. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);

- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);

- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);

- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).

II.1.9. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij in Somalië problemen gekend heeft omdat ze groenten verkocht aan de militairen van de militaire basis. De groenten werden dagelijks geleverd door een andere man en de verzoekende partij ging wekelijks haar geld op de militaire basis ophalen. Via deze werkwijze hoopte de verzoekende partij dat Al-Shabaab niet op de hoogte zou zijn dat ze voor de militairen werkten. Na een aantal dagen werd de verzoekende partij opgebeld met de waarschuwing dat ze voor ongelovigen werkte en dat men hiervan op de hoogte was. De verzoekende partij dacht eerst dat het concurrenten waren die haar opbelden. Vervolgens kreeg de verzoekende partij een tweede waarschuwing met de eis om voor hen samen te werken. De verzoekende partij beseftte toen dat het Al-Shabaab was die haar bedreigden, doch besloot ze om verder te blijven werken, daar ze eenmaal beter verdiende dan voorheen. Voorheen had ze zelfs onvoldoende geld om dagelijks te eten. De volgende dag, toen de verzoekende partij terugkeerde van haar werk, zei haar broer dat hij twee mannen rond het huis had gezien. De verzoekende partij rende het huis binnen met haar kinderen en ging naar de achterste kamer. Toen ze geweerschoten hoorde, heeft de verzoekende partij een stuk van de ijzeren muur open gedaan en is ze via een steegje door het raam van haar burens geklommen. Nadat de burens haar een nieuwe hoofddoek en sandalen gegeven hadden, is de verzoekende partij gevlucht. Later vernam de verzoekende partij dat Al-Shabaab haar broer had vermoord.

In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat ze niet geloofde dat de eerste telefoon van Al-Shabaab kwam, maar van concurrenten. Voorts stelt de verzoekende partij dat het niet ernstig is van de verwerende partij om het gegeven dat ze niet spontaan de datum van de tweede dreigtelefoon tijdens het tweede interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde te beschouwen als een tegenstrijdigheid. Ook wijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de werklust van Afrikaanse mannen schromelijk overschat waar ze in de bestreden beslissing stelt dat haar echtgenoot en broer maar diende te gaan werken nadat de verzoekende partij bedreigd werd. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat *“de verzoekende partij kwam van de markt en haar broer zat buiten. Toen ze toekwam zei haar broer dat er twee mannen raar deden. De verzoekende partij keek en ging naar binnen (ze had die mannen nog niet gezien vooraleer haar broer er haar op attent maakte).”* Bovendien benadrukt de verzoekende partij dat het stuk ijzer, waarnaar verwezen wordt in haar asielrelaas, golfplaten zijn. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat het gegeven dat ze tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken er geen melding wordt gemaakt van alle feiten die zich voorgedaan hebben na de ontsnapping uit haar huis, te wijten aan het gegeven dat dit verslag een samenvatting is. Tot slot stelt de verzoekende partij dat het meisje waarnaar in haar asielrelaas verwezen wordt effectief haar nichtje is.

Waar de verzoekende partij stelt dat het gegeven dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) de exacte datum van de tweede dreigtelefoon niet meer wist en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) verklaard heeft dat het op 10 april was, slechts een futiele tegenstrijdigheid was, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de tweede dreigtelefoon niet spontaan gemeld heeft toen haar gevraagd werd om kort een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit Somalië. Het is slechts wanneer op de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd of er nog andere bedreigingen geweest zijn dat de verzoekende partij sprak van een tweede dreigtelefoon tussen 3 en 10 april. Terwijl de verzoekende partij op het CGVS verklaard heeft dat: *“Na die tweede waarschuwing is het pas echt tot me doorgedrongen dat het Al Shabaab was die in de eerste plaats mij had gebeld de eerste keer, en dat het nu echt wel serieus is.”* (gehoorverslag pagina 28). Indien zoals blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij op het CGVS dat de tweede dreigtelefoon haar deed beseffen dat ze daadwerkelijk door Al-Shabaab werd bedreigd, ondermijnt het de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat ze dit niet spontaan gemeld heeft bij vraag 5 tijdens het gehoor op de DVZ. Voorts vermeldt de verzoekende partij op vraag bij de DVZ of er nog andere bedreigingen geweest zijn, dat: *“nog één keer gebeld om me te vragen om te stoppen. Dat was tussen 3 en 10 april. Ik weet de datum niet meer.”* Terwijl de verzoekende partij op de DVZ nog verklaard heeft dat: *“Diezelfde dag heb ik weer een telefoontje gekregen en die Al Shabaab zeiden jij verraadster, je moet niet denken dat je ontsnapt bent aan ons. Wij zullen jou vinden hoe dan ook.”* Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, en niet wordt weerlegd door de verzoekende partij, heeft ze op de DVZ geen melding gemaakt van deze derde dreigtelefoon. Ook niet toen haar uitdrukkelijk de vraag werd gesteld. Een dergelijke omissie over de kern van haar asielrelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij bij de DVZ verklaard heeft dat: *“Op een dag zat mijn broer voor de deur, hij was zich aan het wassen voor het gebed. Mijn kinderen waren aan het spelen. Mijn broer vroeg me wat twee mannen voor het huis deden, hij vond ze verdacht. Hij vroeg me wie dit waren. Ik was net van mijn werk thuisgekomen. Ik was geschrokken. Ik ging naar buiten om te kijken wie het waren, ik zag dat ze naar ons huis toe reden. Eén van hen trok een pistool, mijn broer zei dat ik met de kinderen naar binnen moest gaan en dat hij de mannen zou tegenhouden en zou vragen wat ze willen. Toen was ik binnen en hoorde ik een schot.”* Terwijl de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze *“De volgende dag ben ik gewoon naar m'n werk gegaan maar toen ik aan het terugkomen was naar huis, was ik heel bang. Ik keek schichtig voor mij, achter mij, aan mijn zijde, aan mijn twee kanten, want ik weet niet, ze hadden dezelfde kleren aan, ze zijn hetzelfde als andere mensen, ze hebben mij gezegd dat ik mijn leven kan verliezen. Mijn huis is in steegje, dat is niet op een grote weg waar dat er auto's rijden enz. En dus dicht bij mijn huis dat noemt Tokio, dus in één van die steegjes zag ik mijn broer daar zitten. Hij zei N[...] kijk ik zag twee mannen vandaag, die liepen de hele tijd heen en weer. Ik vond dat heel erg verdacht en hij was nog niet klaar met zijn zin en de twee mannen liepen al achter mij. Die twee mannen zijn dan rechtstreeks naar ons gekomen, mijn broer zei neem uw kinderen mee, ga direct naar binnen, ik zal hen wel te woord staan. Ik had mijn twee kinderen bij de arm, ik was snel naar binnen gegaan. Toen had ik gezien aan hun bewegingen dat ze iets uit hun zak aan het halen waren (AZ beeldt uit). Mijn mama stond al van voor aan de gevel, ze zag ons lopen en zei wat is er aan de hand wat is er aan de hand. Mijn zak met groenten en alles wat ik meehad, ik heb die gewoon ter zijde geworpen. Ik ben dan voor hun gelopen. En je hebt vier kamers in het huis, ik ben naar de achterste kant gelopen, samen met mijn kinderen. Toen ik mij had opgesloten in de kamer, hoorde ik mijn mama roepen want toen zij ons zag is zij in de andere richting gelopen. En ik ben geschrokken van de geweerschotten (AZ beeldt uit).”* Uit hetgeen voorafgaat, en zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, en niet wordt weerlegd door de verzoekende partij, blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot de feiten die net voorafgaan aan de schietpartij voor haar huis in Mogadishu op essentiële punten verschillen tussen de verklaringen gedaan op de DVZ en op het CGVS. Bij de DVZ verklaarde de verzoekende partij dat ze reeds was thuisgekomen en dat ze naar buiten ging om te kijken wie die mannen waren waarover haar broer sprak, terwijl uit de verklaringen van de verzoekende partij op het CGVS blijkt dat de verzoekende partij ook net thuis was gekomen van haar werk, maar stond ze nog buiten met een zak groenten toen haar broer haar op de twee mannen wees, die vervolgens achter haar liepen. Dergelijke tegenstrijdigheden over eenvoudige zaken die overigens tot de kern van haar asielrelaas behoren, ondergraven de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat het een misverstand betreft.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat na de schietpartij bij haar thuis en haar vlucht naar haar oom inderdaad de dochter van de zus van haar moeder bedreigd werd omdat ze op de

verzoekende partij leek. Op bladzijde 30 van het gehoorverslag heeft de verzoekende partij verklaard dat: *“Terwijl we daar aan het verblijven waren bij mijn oom en ik nog steeds bloedverlies had en ziek was en mijn mama verwondingen had, is er een meisje gekomen die in de buurt woonde, die op mij leek ook qua figuur. Die avond dat meisje kwam terug, ze is eventjes naar de winkel geweest om boodschappen te doen en dan zijn er mannen bij haar gekomen want ze dachten dat ik het was. Ze hebben haar goed bekeken, ze hebben met hun gsm op haar gezicht geschoten, ze werd bang en begon te beven (AZ beeldt uit). Ze hebben lang zitten kijken en zijn uiteindelijk weggegaan. [...] Het meisje is dan bij mijn oom gekomen, ze is daar weggevlucht waar dat ze woonde en zei kijk ze hebben me al een keer aangehouden omdat ze dachten dat ik N. was. Ik ga mezelf niet opofferen voor haar dus beter dat ik ga wegvlugten.”* In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het feit dat de verzoekende partij hiervan geen melding gemaakt heeft tijdens haar verklaringen bij de DVZ. Nochtans hebben voormelde feiten betrekking op de kern van haar asielrelaas en de directe aanleiding van haar vlucht uit Somalië. Voorts wordt er ook terecht gewezen op het feit dat de verzoekende partij, toen ze de eerste keer hiervan melding maakt op het CGVS, steeds verwees naar *“een meisje”* (zie gehoor pagina 30). Het is slechtst wanneer de *protection officer* vroeg: *“Hoe weet u wat dat meisje is overkomen?”*, dat de verzoekende partij gepreciseerd heeft dat het de dochter van de zus van haar moeder was.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verklaringen van de verzoekende partij op de DVZ slechts samenvattingen zijn en op deze manier haar omissies en tegenstrijdigheden wil verklaren, benadrukt de Raad dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker draagt de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas, *in casu* de dreigtelefoons die ze van Al-Shabaab gekregen heeft, het verloop van de feiten die direct voorafgegaan zijn aan de schietpartij voor haar huis en de persoon die bedreigd werd omdat ze op haar leek. Bovendien wordt bij het invullen van de vragenlijst de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Voorts werden haar verklaringen op de DVZ aan haar voorgelezen en heeft zij deze voor akkoord ondertekend waardoor zij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Daarenboven blijkt uit hetgeen voorafgaat dat het niet om één tegenstrijdigheid of omissie gaat, maar om verschillende elementen die betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas en geleid hebben tot haar vlucht uit Mogadishu.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de ontsnapping van de verzoekende partij aan de mannen van Al-Shabaab onwaarschijnlijk is, daar de verzoekende partij beweerde een stukje ijzer van de bespijkerde muur van haar huis weggedaan te hebben en zo door die opening ontsnapt te zijn. De burens zouden hetzelfde gedaan hebben met hun muur zodat de verzoekende partij bij hen binnen kon (CGVS gehoorverslag p 29 en 35). De adjunct-commissaris-generaal acht het zeer onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij ontsnapte, door met haar handen in zulke korte tijdspanne een opening te maken in een ijzeren muur, groot genoeg om erdoor te geraken. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het niet om ijzer ging, maar om golfplaten. Zelfs al is het een golfplaat dat ze weggedaan heeft en geen stukje ijzer van de bespijkerde muur van haar huis, is het vluchtrelaas van de verzoekende partij uit haar huis ongeloofwaardig. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze in zo'n korte tijdspanne een golfplaat van haar huis heeft kunnen wegdoen om erdoor te kruipen en naar haar burens te vluchten terwijl ze haar twee benauwde en geschrokken kinderen troostte, haar kinderen vroeg om stil te blijven en alleen door de opening vluchtte terwijl de mannen van Al-Shabaab voor haar huis net schoten hadden gelost. Voorts verklaart de verzoekende partij eerst dat ze zonder schoenen door een steegje met glasscherven gewandeld was om bij haar burens te geraken, nadien verklaarde de verzoekende partij dat ze slechte schoenen aan had (CGVS, gehoorverslag p 29 en 36).

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te hebben.

2.2.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet.

Op basis van “*UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van januari 2014, “*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*” van juni 2014 en “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van het UNHCR en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Er wordt erkend dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch er wordt benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico, voorzien in artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van “*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 19 februari 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Het persartikel uit “*the Muslim News*” van 2 mei 2016, dat de verzoekende partij aanbrengt aan haar verzoekschrift, geeft ook aan dat de regeringsgebouwen het doelwit waren.

Ook in het artikel van 19 april 2016, dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, geeft aan dat het doelwit van de aanslag een auto van de overheid was. Het persartikel van 26 februari 2016, dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt, geeft ook aan dat het doelwit een hotel was dat hoofdzakelijk bezocht werd door regeringsleden. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Uit de COI-focus van februari 2016 blijkt dat de bronnen die zeggen dat Al-Shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants zoals *supra* reeds aangegeven, waarvan de verwerende partij stelt - met verwijzing naar een arrest van de '*Upper Tribunal*' van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Zo stelt de *Jamestown Foundation* wel dat er meer gewone burgers door het geweld worden getroffen, maar verwijst die *Foundation* onder meer naar de aanslag op 'Lido Beach' van 21 januari 2016, die volgens het artikel dat de verzoekende partij heeft gevoegd bij haar verzoekschrift ook gericht was op een restaurant. *Human Rights Watch* spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn echter groepen die specifiek worden gevisieerd door Al-Shabaab, maar de verzoekende partij behoort niet tot die risicogroepen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten. Ook dit wordt bevestigd door de persartikels die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, *K.A.B. v. Sweden*, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013, als in een arrest van september 2015 (EHRM, *R.H. v. Sweden*, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de *Immigration and Asylum Chamber* van het *Upper Tribunal* van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), *United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)* van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn, loopt. Het *Upper Tribunal* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden, zoals *supra* reeds aangegeven.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations,..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op 'Lido Beach', van restaurants en internetcafés en van jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor de verzoekende partij. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS